

VI. 1. Kamilův marný boj o záchranu před peklem – děj

Na scénu, se svým obávaným notesem, vstupuje Ďábel. Po třech krocích se zastaví, začne něco hledat, ale posléze najde a pokračuje v chůzi. Přichází rovnou k ležícímu Kamilovi, zastaví se vlevo od něj, rozevře papíry a hned přejde dozadu za něj, začíná něco psát. Jen malou chvíli po něm přicházejí všichni duchové a obstupují je do půlkruhu.

*Černá
Bílá Pragmál
Naturál Reál

Ďábel

Kamil*

Ďábel: „Pan Záluba. Pokyne rukou s propiskou. Už můžete vstát.“

Kamil (zůstává ležet): „Ne, díky. Mně je tady dobře.“

Ďábel dobře naladěný, opravdu jej to pobavilo: „Byla to zábavná kratochvíle. Skutečně velmi vkusné. Vrací se k úřednickému tónu, ale prozatím velmi slušně: Ale jestli dovolíte, opravdu už musíme vyplnit ty formuláře.“

Kamil (vstává do polosedu, nebo si klekne, aby byl vidět): „Tak počkat. Teď přece musí proběhnout soud, ne? Rozpaží ruce a dovolává se souhlasu publika. A v něm se ukáže, co všechno jsem za tu poslední hodinu dokázal a jaký osud si eó ipsó zasloužím.“

Ďábel zatím se ještě ovládá. Zavře složku, drží ji ve spojených rukou před sebou: „Vskutku, pane Zálubo? Jemná, ale zřetelná ironie v hlase. Přechází dopředu zleva od Kamila. Duchové musejí být postaveni tak, aby nepřekáželi. A co že jste to vlastně za poslední hodinu dokázal?“

Kamil (zeširoka): „Nó-ó... Tak především...“ napočítá na prstech jedna „A taky jsem...“ napočítá dvě „Ale hlavně...“

Ďábel pokývá hlavou: „Ano, asi tak. otevře opět papíry: Vaše trvalé bydliště? Zaživa, myslím.“

Kamil (skáče na nohy a jde k ďáblovi): „Ne tak zhurta. Slyšel jsi, co jsem ti říkal? Zaživa, myslím? Nemůžeš mě jen tak zatratit!“

Ďábel na něj upře a-co-z-toho pohled, ten, jenž se nejlépe vrhá přes horní obroučky brýlí, pod nímž Kamil poněkud znejistí a couvá. Tedy podobná situace jako před „Vedl jste špatný život...“

Kamil (zkouší to, velmi naléhavě, zoufale): „Já se snažil. Snažil jsem se. Totiž... já...“

Ďábel se k němu natočí a dál jej provrtává pohledem.

Kamil (velmi nejistý, vztáhne ruce k Ďáblu): „Nikdy jsem nikomu...“ Ruce mu poklesnou.

Ďábel začne lehce a téměř soucitně kroutit hlavou.

Kamil (připojuje nervózní gestikulaci): „Ono... víš... nemůžeš...“ *Kamil svěsí ramena, vzdává se „Ach jo.“* Otáčí se k publiku, až mírně doprava (dosud byl natočen k Ď.).

Ďábel (zhluboka se nadechne a se znatelným sebeovládáním): „... zaměstnání?“

Kamil (zoufale, nejprve k divákům, popojde doprava): „Ale no tak, už jsem svoji lekci dostal! Všechno jsem to pochopil, jsem teď úplně jiný člověk! Ted' k Ďáblu, Popojde k němu. No fakt, pusť mě do nebe, dám ti pade.“ Předstírá hledání bankovky, kterou u sebe samozřejmě nemá.

Ďábel (s krajním opovržením): „Přestaňte fňukat.“

Kamil klekne, vzpíná ruce k Ď.: „Já to myslím vážně! Všechno mi to vysvětlili! Dobro, zlo, všechno chápu, aleluja!“ *k duchům* „Že jo? pauza Tak řekněte něco! Co? Vstává, jde k nim. Naturále?“

VI. 2. Kamilova definitivní porážka – děj

Všichni duchové, jeden po druhém, jak kolem nich Kamil prochází, uhýbají pohledem, nervózně přešlapují, vytáčejí se, vrhají křečovitě úsměvy. Kamil se zklamaně otočí čelem k divákům, sklopí oči. Stojí asi 2 kroky před duchy.

Ďábel celá replika musí být více méně zhurta, protože to zase oddaluje vyplnění kolonky „zaměstnání“: Natočí se mírně dozadu ke Kamilovi a duchům: „Nemají co říct, pane Zálubo. Nikdy neměli. Ted' pomalu přechází dopředu doprava a zřetelně a rezolutně obviňuje diváky. Jsou to jen stíny toho, co si lidé myslí, že vědí o dobru. Manifestace všech vašich samolibých výmluv a ukřivděných ospravedlnění. Rázně se otočí ke Kamilovi dozadu: Jak jste si vůbec mohl myslet, že vás spasí? Jde rázně k nim, zastaví se asi 4 kroky vpravo od nich: Zmizte, malí duchové, apagete!“ rozhání duchy „Vraťte se zpátky do knih a lidských snů. Už tu nemáte co pohledávat, kšá.“

Duchové přicházejí zprava, po rozloučení s Kamilem odcházejí doleva a pryč. Před Kamila předstoupí první Relá. Triumfálně mu pod nos jako trumfové eso strčí Velkého Šizuňka a vítězoslavně odkráčí pryč. Další přichází Pragmál, který Kamilovi divoce zatřepe pravicí.

Pragmál: „Ale užili jsme si to, co, pane?“ Jeho veselost nikdo nesdílí, proto to působí strojeně a nepatřičně.

Pragmál odchází, přicházejí Reláty.

Bílá Reláta: „Rády jsme tě poznaly, Kamile.“

Černá Reláta: „Zas tak rády ne.“

Reláty odcupitají, přichází Naturál. Vtiskne Kamilovi vášnivý polibek, přičemž jej zakloní nazad. Pak jej pouští, Kamil upadne, Naturál odchází.

Ďábel jde za Naturálem, aby jej popohnal a zkontroloval, jestli opravdu všichni odešli:
„Teď už se nemáte za co schovat.“

Kamil přejede si rukou obličej, jako by to vše chtěl setřít: „Takže to všechno bylo marné.“

Ďábel posouvá se na své výchozí místo v další části, tj. vpředu asi na třetině zleva:
„Všchno beze zbytku. Povězte, pane Zálubo, budete nyní hodný chlapec a vyplňte mi ten dotazník?“

Kamil (vstává, rezignovaně postupuje na své výchozí místo v další části, tj. na stejné úrovni jako Ď. asi na 2/3 zleva): „Budu. Nadechne se a ztěžka vydechne s replikou: Tak ať to máme za sebou.“